

Inledning

Håkan Blomqvist

»Vi kanske tror att antisemitismen redan är en förbrukad kraft därför att människorna i vår välfärdsstat på det hela taget är belättna och tillfredsställda. Deras sociala problem tycks ha försvunnit. Men låt detta samhälle drabbas av en svår chock så att människorna tvingas lida! Låt det åter bli miljoner arbetslösa och vi kommer att få se samma lägre medelklass förena sig med trasproletariatet, som Hitler rekryterade sina anhängare från, och löpa amok av antisemitism! Så länge nationalstaten utövar sin överhöghet, så länge vi inte har ett internationellt fungerande samhälle, så länge varje nations rikedomar ligger i händerna på en nationalistisk kapitalistisk oligarki, kommer vi att ha chauvinism, rasism och dess kulmination, antisemitism. Därför anser jag att den judiske och den icke-judiske intellektuelles roll, de som är medvetna om den judiska tragedins totala djup och om hotet att den kan upprepas, är att förbli den evigt protesterande. Att fortsätta oppositionen mot de existerande makthavarna, att kämpa mot tabun och konventioner, att strida för ett samhälle där nationalism och rasism till slut förlorar sitt grepp över människorna. Jag vet att detta inte är någon lätt utväg. Det kan bli både svårt och smärtsamt. Och för dem som väljer den vägen finns det inga klart formulerade handlingsföreskrifter. Men om vi inte fortsätter att protestera, kommer vi att fortsätta att röra oss inom en farlig och dödsbringande självmodscirkel.«

Issac Deutscher 1966

Israel-Palestina konflikten utgör en skärningslinje i världspolitiken och avtvingar alla politiska krafter ställningstaganden. Striden om palestiniernas rättigheter och den judiska staten ställer frågor om gränser; mellan människor, mellan rättfärdigt och orättfärdigt, legitimt statsintresse och övergrepp, motstånd och terrorism - men också mellan politisk opposition, rasism och antisemitism. *Tidsignal* låter i föreliggande nummer ett antal olika vänsterröster uttrycka sig kring antisemitism, sionism och Israel-Palestina konflikten.

-Man kan inte vara hård nog mot dom där. Om bara Hitler hade fått hållas litet till hade vi sluppet eländet nu.

Jag tappade förvirrat hakan - oförberedd, svarslös. Det är länge sedan nu. Jag arbetade som vaktmästare på ett storsjukhus i Stockholm, första jobbet efter skolan, och hade tagit mod till mig. Flygbladet från den lilla vänstergrupp jag gått med i under 68-vägen fördömde massakern på palestinierna i Jordanien under den s k svarta september 1970. »Feodalfascisten Hussein har axlat Dayans blodiga mantel«, minns jag än de första raderna som anspelade på Jordaniens kung och Israels överbefälhavare. Några av gubbarna på vaktmästeriet, eller »utarbetet«, verkade politiskt intresserade så harklande överrättade jag mitt blad med ett »det kanske är lite hårt skrivet, men...«

Israels ställning i den svenska opinionen var på den tiden mycket stark, något

palestinskt folk fanns aldrig med i bilden under mina skolar. Även inom stora delar av vänstern i bred mening var stödet för Israel närmast självklart. Inom socialdemokratien förstås, vars israeliska broderparti länge satt vid regeringsmakten och som gärna framhöll Israel som exempel på demokratisk socialism. Det var den israeliska fackföreningsrörelsens, *Histadrut*, starka ställning med arbetarinflytande och fackföreningsägda företag, det var kollektivistiska jordbrukskibbutzer. Att resa på kibbutz kunde för ungdomar i väst vara ett sätt att se världen och praktisera internationell solidaritet i någon form av socialistiskt perspektiv, inte olikt att senare resa som brigadist till Kuba eller Nicaragua. Syndikalisterna och deras tidning *Arbetaren* var tidtals närmast kampanjorgan för Israelso-lidaritet och den arabiska nationalism som riktades mot Israel betraktades som reak-